

„Daniel a hotărât în inima lui”

Daniel 1.8

Algernon James Pollock

© SoundWords, Online începând de la: 13.12.2018, Actualizat: 13.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Daniel 1.8

Daniel este un exemplu deosebit de încurajator pentru credincioșii tineri. Ca și captiv la curtea împăratului din Babilon, ca tânăr, care nu avea încă douăzeci de ani, a făcut un început bun al carierei lui, a cărui binecuvântare l-a însoțit toată viața prin casele diferiților domnitori și în mijlocul multor schimbări. El a slujit lui Dumnezeu aproximativ șaptezeci de ani, uneori în poziții cu mare renume, alteori mulți ani în ascuns.

Ce a caracterizat începutul lui Daniel? El a fost pus la probă foarte de timpuriu. El și trei prieteni ai lui au fost aleși să învețe scrierea și limba caldeenilor, pentru ca în felul acesta să devină capabili să ocupe poziții de onoare și de încredere în împărăție. În timpul celor trei ani de studiu le-a fost rânduită o parte anumită din mâncarea și băutura împăratului.

După aceea citim:

Daniel 1.8,11,12: Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea el și a cerut voie de la căpetenia famenilor să nu se întineze. ... Daniel i-a zis îngrijitorului: ... să ni se dea să mâncăm legume și să bem apă.

Partea împăratului a fost fără îndoială mai întâi jertfită idolilor, și de aceea Daniel nu voia să ia ceva din ea. Era o atitudine curajoasă, aceea pe care a luat-o. Un monarh tiranic putea ușor ajunge la gândul să lase să fie omorât tânărul curajos, care a îndrăznit să jignească idoli și să disprețuiască mâncarea, pe care împăratul însuși o mânca.

Care era deci secretul acestui curaj? *Daniel a hotărât în inima lui*. Inima lui era câștigată pentru Domnul. Sufletul lui s-a revoltat împotriva superstiției oarbe a idolatriei, și cu orice preț nu voia să părăsească punctul lui de vedere. Nimeni nu poate spune în ce fel a fost câștigată inima lui pentru așa ceva. Noi nu ne putem aduce pe noi înșine într-o stare de devotament. Desigur este bine dacă un credincios tânăr se plânge de lipsa de hotărâre a inimii lui pentru Domnul și în rugăciune se adresează Lui, ca să se schimbe. Zilele noastre sunt zile de mare indiferență. Laodiceea – indiferență producătoare de dezgust – este ultima treaptă în istoria Bisericii lui Dumnezeu pe pământ, rezultatul definitiv al primei abateri în Efes: părăsirea dragostei dintâi.

Numai prețuirea dragostei Domnului pentru noi produce în noi dragostea potrivită pentru El. „Noi iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.19). Dragostea lui Hristos este singura care ne poate constrânge să trăim pentru El, și să nu mai trăim pentru noi înșine.

Dumnezeu a venit și l-a sprijinit pe Daniel. Dumnezeu era capabil să mențină în picioare pe tânărul Daniel în prezența unui împărat mândru. Citim că El „a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și îndurare înaintea căpeteniei famenilor” (Daniel 1.9). Când Daniel a rugat ca el și prietenii lui să fie puși la probă hrănindu-se zece zile cu legume și apă, mai marele funcționar al curții le-a acordat aceasta. Zece zile nu era un timp lung, ca să se obțină un rezultat în cazul unei încercări de hrănire. Însă la sfârșitul acestor zile înfățișarea lui Daniel și a tovarășilor lui era „mai frumoasă și mai grasă la carne” (Daniel 1.15) decât a acelor care mâncau din mâncărurile alese ale împăratului.

Însă cel mai bun dintre toate era, că după împlinirea celor trei ani de studii acești patru erau în toate lucrurile de zece ori mai superiori în înțelepciune decât aceia care au mâncat din mâncarea împăratului. În felul acesta Daniel a fost îndreptățit.

Însă toate acestea și-au avut începutul în inimă. Nu este nici o îndoială că inima stăpânește pe om. Duhul ar putea să-ți spună, că una sau alta nu este corectă, însă inima este cea care face pe om să înainteze.

Era Barnaba, cel care a îndemnat pe cei de curând întorși la Dumnezeu „să rămână cu *hotărâre de inimă* cu Domnul” (Faptele apostolilor 11.23). Omul înțelept îndeamnă pe fiul său cu cuvintele remarcabile: „Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4.23). Este îngrozitor, dacă un credincios tânăr permite inimii lui să meargă după lucrurile lumii acesteia. Cât de înșelătoare sunt aceste lucruri! Ce bine este dacă inima credinciosului tânăr, ca a noastră a tuturor, este îndreptată spre Domnul.

Să ne dea Dumnezeu fiecăruia dintre noi adevărata „hotărâre de inimă”.

Tradus de la: [Daniel nahm sich in seinem Herzen vor](#)

Titlul original: „Daniel nahm sich in seinem Herzen vor“
Din *Der Dienst des Wortes*, Anul 7, 1929, pag. 157-159.